

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Ωδὴ Παναγιώτου Σούτσου εἰς τὴν κηδείαν τῶν
λειψάνων τοῦ Ναπολέοντος. (1)

"Ισως ἄλλοι ἔξετάσωσιν ὡς πολιτικοὶ τὴν φύδην τοῦ Κ.
Π. Σούτσου εἰς τὰ λείψανα τοῦ Ναπολέοντος. "Ισως ἀ-
ναρρίπιζόμενὰ παλαιὰ πάθη κρίνωσιν ὡς ποιητὴν τὸν νέον
σύμβουλον τῆς ἐπικρατείας. "Ισως τέλος πάντων καὶ φι-
λολόγοι διαμαρτυρηθῶσι κατὰ ταύτης τῆς μεταφορᾶς ἢ
κατ' ἐκείνης τῆς εἰκόνος. Άλλὰ σὺ φίλε τῆς ποιήσεως καὶ
τῆς ἀληθείας, ὁ στιςδήποτε τύχης, μὴ θροηθῆ: ἀπὸ τὰς δια-
φόρους ταύτας γνώμας, μὴ ἐπιφέρης ψῆφον πρὶν διέλθῃς
μόνος τὸ προκείμενον ποιημάτιον.

"Αμέσως τίς ἥρως ἄλλος ἀπ' ἀρχῆς τῶν αἰώνων, ἔξαι-
ρουμένου τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, κατώρθωσε μεγα-
λήτερα πράγματα; Ποῖον ἄλλο ἔθνος ἐμπνέει πλειότερον
θαυμασμὸν διὰ τὴν πολεμικὴν καὶ ἴστορικὴν δέξιν του πα-
ρὰ τοὺς Γάλλους; "Η ὑπόθεσις ἄρα ἡτο ὑψηλὴ, εὐρύχω-
ρος καὶ πλουσία· ὃ δὲ ποιητὴς ἐπρεπε νὰ ἀναμνήσῃ πολυ-
αριθμούς νίκας, νὰ παραστήῃ παντοδαποὺς λαοὺς συγ-
χυνευούμενους εἰς ἕνα τὸν κύριον, ὡς· ἥσαν πάλαι ποτὲ οἱ
Ῥωμαῖοι· καὶ νὰ εἰκονίσῃ βασιλεῖς πολλοὺς περικυκλοῦν-
τας ὡς ἑτεροφώτους δορυφόρους τὸν μέγαν τοῦτον τῆς Εὐ-

(1) Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἡτο ἡδη συντεταγμένον πρὶν ἐκδοθῆ ἡ κατὰ
τὸ προηγούμενον φυλλάδιον κρίσις τῆς προκειμένης φύδης ἐκδιδόμενον
δὲ ὑψημώς εἰς τὸ ἀνὰ χείρας τοῦτο ἀποδεικνύει, ἀν δχι ἄλλο, τοῦλάχε
στον τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν φρονημάτων ἐνδε ἐκάστου τῶν συντακτῶν
τοῦ Ἐρανιστοῦ.

ρώπης πλανήτην. Ἰδού δὲ πόσον εὔστοχως καὶ μεγαληγόρως καθ' ἡμᾶς προοιμιάζει εἰς ὅλα τὰῦτα·

Ἐκρηγνύεται τῆς Αἴτνης ὁ κρατήρας καὶ κατὰ πρῶτον
Ποταμὸν πυρφόρον χύνει μετὰ λάμψεων καὶ κρότων·

Ἄλλα λίθον μετὰ ταῦτα κολοσσαῖον ἔξερεύει,

Οὐτις σχίζων τὸν ἀέρα ὡς ἀπὸ σφενδόνης φεύγει

Μεταξὺ φλογῶν μεγάλων·

Οὗτος ἡ βοῶσα Αἴτνη τῆς μετάβολῆς τῶν Γαλλῶν

Ἐρρίψει τὸν Βονοπάρτην, τὸν υἱὸν τῆς εἴμαρμένης,

Ἐτεκε τὸν γίγαντά του ὁ σεισμὸς τῆς οἰκουμένης·

Οποίαν ἴδεαν λαμβάνομεν τῆς ἐπαναστάσεως θλέποντες αὐτὴν συγκρινομένην μὲ τὴν Αἴτνην! πόσον εὔτυχῶς παρωμοιάσθη ὁ νικητὴς τῆς Δύσεως ἀπολυμένος εἰς τὸ σάδιον τῶν προωρισμένων ἔργων του μὲ λίθον σχίζοντα τὸν ἀέρα καὶ ἀπὸ σφενδόνης φεύγοντα! Ή δὲ προσηγορία, νιὸς τῆς εἰμαρμένης, δὲν ἐκφράζει ὅλην τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ Ναπολέοντος; Άλλ' ἵσως εἴπῃ ὁ ἀρθρογράφος τοῦ Αἰώνος καὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ Ἐρανιζοῦ, τοῦτο ἀνήκει εἰς ἄλλον ποιητὴν, καὶ πολλὰ ἐκ τῶν κατωτέρω ὅμοιογῶς ὅτι ὁ Κ. Σοῦντσος ἐνδέχεται νὰ ὠφελήθῃ ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις του ἀλλὰ πισεύω ὅτι δὲν ἐδανείσθη ἐν γνώσει ἀπὸ ἄλλους· οὕτω π. χ. βλέπομεν ὄλοκλήρους ἴδεις τοῦ Στέρνου καὶ τοῦ 'Τούγγου εἰς τὸν Βύρωνα, τοῦ Βύρωνος εἰς τὸν Λιμαρτίνον, τοῦ 'Ομήρου εἰς τὸν Βιργίλιον, τούτου δὲ καὶ ἐκείνου εἰς τὸν Τύσσον, καὶ τούτων πάντων καὶ διαφόρων τῆς ἱερᾶς γραφῆς βιβλίων εἰς τὸν Μίλτωνα κτλ. Άλλα κάνεις δὲν ἐφαντάσθη νὰ ἔξευτελίσῃ τὴν ποιητικὴν φαντασίαν τῶν διασήμων τούτων ἀνδρῶν· ἔπειτα τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς τὰς λοιπὰς καλὰς τέχνας. Τὰ σχήματά τινος εἰκόνος τοῦ 'Ραφαὴλ, τοῦ Κορηγίου ἡ Τιτιανοῦ ὑπῆρχον βέβαια ἀλλαχοῦ σποράδην· ἀλλ' εἰς αὐτὴν φαίνονται συνηγμένα· ὅμοιως δὲ καὶ τὰ διαφοραὶ αὐτῆς χρώματα ἐλήφθησαν βέβαια ἀπὸ τὸν αὐτὸν ὀκρίβαντα, ἀλλ' ἡ εὑρυθμος αὐτῶν μίξις δὲν ἐφάνη ἄλλοτε μέχρι τοῦτο· τέλος οἱ διάφοροι ἥχοι τῶν μελαδραμάτων τοῦ 'Ροσίνη καὶ τοῦ Βελλίνη ἡκούσθησαν

πολλάκις χωρισμένοις ἀλλὰ τίς πρὸ αὐτῶν τὸν συνῆψεν εἰς ἐν διὰ νὰ δημιουργήσῃ τὸν Οὐϊλλιέλμον Τέλλον καὶ τὴν Νόρμαν; "Οταν πρόκηται τῷντι περὶ κάλλους δὲν θαυμάζομεν τὰ μέρη, ἀλλὰ τὴν ἄρμονίαν τοῦ ὅλου ὅθεν διὰ ταύτην ὁ Ἀπόλλων τοῦ Βελβεδέρ καὶ ἡ Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων τιμῶνται ώς ἀριστουργήματα γλυπτικῆς.

Εἰς τὸ βῆμα τῆς Γαλλίας μὲ τὸ πρόσωπον Γοργόνος
*Ἐστεκε κατὰ χιλίων τερατόμορφος καὶ μόνος,
Πολεμῶν τὴν μοναρχίαν Μιραζὼς ὁ ἀποστάτης,
Κ' ἔστεκεν ώς εἰς ἐπάλξεις πορθουμένας στρατηλάτης,

Θυμὸν Γράκχου ἔκει πνέων·

*Ἐσειε τὸν πλόκαμόν του ώς τὴν χαίτην του ὁ λέων,
Κ' ἔφερε τὴν κεφαλήν του ὑπὸ σκέψεις βαρυτάτην
*Ως ἐλέφας ὑψῶν πῦργον ὠπλισμένων εἰς τὴν πλάτην.

"Οσοι γνωρίζουσι τὴν ἴστορίαν τοῦ πρωταγωνιστοῦ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, τοῦ Δημοσθένους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, βλέπουσιν ἐνταῦθα ὅλους τοὺς χαρακτῆράς του. Δὲν καταπλήττει τῷντι ώς ἡ Γοργῶν μὲ τὴν τερατώδη κεφαλήν του, τὴν ὅποιαν ἀναφέρει καὶ αὐτὸς ώς φόβητρον τῶν ἀντιπολιτευομένων; "Η δὲ τοῦ λέοντος χαίτη καὶ ὁ πυργοφόρος ἐλέφας δὲν φαίνοται ἄξια τοῦ Αἰσχύλου;

"Η μεταβολὴ τῶν Γάλλων, ώς ὁ μανιώδης Κρόνος,
Τὰ μεγαλουργά της τέκνα τρώγει ἐν πρὸς ἐν ἀπόνως"

Τήκει δὲ πολλοὺς μὲ λύσταν

*Η πυρώδης κάμινός της ώς μολύβδινοι νὰ ἥσαν·

*Ἀλλὰ μόνος Ναπολέων εἶσαι σιδηροῦς κ' ἐκείνη

*Ως τὸν σίδηρον αἱ φλόγες Σ' ἐρυθραίνει καὶ λαμπρύνει.

"Οτι αἱ ἐπαναστάσεις γενικῶς ὁμοιάζουσι τὸν τεκνοφάγον Κρόνον, τὸ εἴπε βουλευτὴς τῆς Γαλλίας ἐπὶ πλήρους ὀμηγύρεως ἀλλὰ τί σημαίνει τοῦτο; Δὲν πρέπει νὰ θαυμάσωμεν τὴν ἵδεαν, διότι ἔφθασε νὰ τὴν ἐκφέρῃ καὶ ἄλλος; ἡ δὲν τὴν βλέπομεν ώς λίθον σφυγκτὰ συνηρμοσμένον εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ποιήματος, καθὼς καὶ τὰ λοιπά; "Ισως ἡ ἀλλεπαλληλία τῶν εἰκόνων κακισθῇ ώς κατάχρησις ἀλλ ὁ ποιητὴς ἀπέσεισε τὸν ζυγὸν τῶν κανόγων τῆς γραμματε-

κῆς καὶ ρήτορείας, ἔχει προνόμιον ἐλευθερίας ἀπολύτους, καὶ ἐκφέρει ἀλλεπαλλήλως τὰς ἐννοίας του καθὼς τὰς αἰσθάνεται· διὰ τοῦτο ὁ Βικὼ εἶπε τὸν ποιητὰς αἰσθήσεις, τοὺς δὲ φιλοσόφους νοῦν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους [Scienza nuova].

Εἴκοσιν ἑπτὰ ἡλίων νεανίας σὺν δι μόνος

Ἄνεδειχθῆς νομοθέτης καὶ στρατάρχης τοῦ αἰῶνος.

Εἴκοσιν ἑπτὰ ἡλίων νεανίας, ἀντὶ τοῦ εἴκοσιν ἑπτὰ ἐτῶν ἵστως δὲν ἀρέσῃ εἰς τοὺς σχολασικούς· ἀλλ' οἱ πικρόχολοι καὶ μεμψίμοιροι σχολαστικοὶ ὑπάρχουσιν ἀρά γε ἀρμόδιοι κριταὶ τῶν τοιούτων; Ἡ φιλολογικὴ φιλοκαλία ἀναλογεῖ μὲ τὴν χάριν τοῦ ἥθους, ἡ ὅποια δὲν συνοδεύει πάντοτε τὴν ὠραιότητα, καθὼς οὕτε ἐκείνη τὴν πολυμάθειαν, ἀλλ' ὑπάρχει δῶρον ἴδιαίτερον τῇ φύσεως.

Τὰ πεπικνωμένα σείει κύματα τῶν λεγέωνων.

Λάμπουσα ἡ φαεινὴ Σου περικεφαλαία μόνου,

Καθὼς ἡ χρυσῆ σελήνη

Ἄνωθεν τὰς παλιρρόιας τῶν ὑδάτων διευθύνει·

Φέγγει δὲ εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς ζωῆς Σου δόξα τόση,

Ωστ' αὖνας ζωῆς φθάνει μία εἰς πολλὰς νὰ δώσῃ.

Οσοι ἀγοίγοντες τὸ στόμα, ὁσάκις βλέπουσι τοὺς ἄλλους χάσκοντας, θαυμάζουσι μιμητικῶς τὴν κεφαλὴν τοῦ Διὸς σείουσαν, ὅταν κινήται, τὸν οὐρανὸν κτλ., τὸ ὅποιον φαίνεται ἐναντίον τῶν νόμων τῆς φύσεως, πρέπει νὰ ἀποδεχθῶσι δικαιότερον ὡς πιθανὴν καὶ φυσικωτάτην τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ φαεινὴ περικεφαλαία τοῦ Ναπολέοντος λάμπουσα ἔσειε τὰ κύματα τῶν λεγέωνων, καθὼς ἡ χρυσῆ σελήνη διευθύνει τὰς παλιρρόιας τῶν ὑδάτων· τὸ δὲ κατ' ἐμὲ θεωρῶ ὡς λαμπρὰν καὶ ταύτην τὴν ἰδέαν, ὅτι μία ὥρα δόξης τοῦ Ναπολέοντος ἥρκει νὰ δοξάσῃ ὅλην τὴν ζωὴν μακροβιωτάτους ἀνθρώπους.

Διὰ τῶν θυρῶν τῆς νίκης εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐμβαίνει,

Τεσπαράκοντα αἰῶνες κατὰ τάξιν ἰδρυμένοι,

Ἄνωθεν τῶν πυραμίδων ἔκθαμβοι τὸν χαιρετῶσιν·

Ύπ' αὐτὰς λοιπὸν τὰ ἵχη ἐμελλον ν' ἀπαγτηθῶσιν

Ἀδελφῶν τριῶν γιγάντων,

Καίσαρος καὶ Ἀλεξάνδρου, Βοονοπάρτου πρώτου πάντων·

Πρὸς αὐτὰς τὰς χειροκτίστους Ἀλπεις βλέμματα ὑψόνων

Οὐειρεύεται τὸν μέγαν Ἀσιατικὸν τοῦ Θρόνου·

Τμνῶν τὸν Ναπολέοντα ἥτον εὔλογον νὰ μεταχειρισθῇ ὁ ποιητὴς καὶ τινας ἴδιας αὐτοῦ ἐγγολας. Quarante siècles

vous regardent εἰπεν δικητής τῶν Μαμελούκων εἰς τὸν στρατιώτας του ἀλλὰ τὸ κατὰ τάξιν ἰδρυμένοι παριστάνει ἐμφαντικώτατα τοὺς αἰῶνας, καὶ μοι φαίνεται ὅτι ἡδη τοὺς βλέπω κατὰ σειράν, καθὼς τοὺς κομψούς κίονας τοῦ Ολυμπίου Διός ἢ τοὺς ὀγκώδεις τοῦ Παρθενῶνος. Ἐπανῶ δὲ ὅχι ὀλιγάτερον καὶ τὸ ἄνωθεν τῶν πυραμίδων ἔκθαμβοι τὸν χιρειῶντις ἢ δὲ ἀνάμνητις τῶν πρεγεγονότων, ὅτι δῆλον. ὅπου σήμερον πατεῖ ὁ Ναπολέων ἐτάτητεν ἄλλοτε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Καῖσαρ, ἀτοδειανύει ὅτι ὁ ποιητής ὁ φελεῖται ἐγκαίρος ἀπὸ τις ἱστορικὶς γνώτει. Ἀλλ' ἐνταῦθα μέμφομαι ἐλευθέρος μικρὸν τινα παραδρομὴν, τὸ ἀσύνδετον δῆλον. τῇς λέξεις Βενοπάρτου μὲ τὰ προηγούμενα ἵσως ὅμως τὴν συγχωρήτη καὶ ταύτην ὅστις ἐνθυμηθῆ ὅτι κατὰ τὸν Πλάτωνα [Ἴων] ὁ ἀληθῆς ποιητὴς ὑπάρχει σχεδὸν ἔξαλλος, ὡς ἡ Πυθία, ὅταν λαλῇ.

Ποῦ πορεύεται ὁ Γίγας, ποῦ τὸ τέκνον τοῦ ἀπείρου;

Τὸν ὀκεανὸν ὁ Δτλας ἀποκρούει τῆς ἡπείρου.

Τὰ ὄντα ἐκφράζουσι τὴν ὑπέροχον ἀξίαν τοῦ Ἡρωος, ὃ δὲ ἀποκλεισμὸς τοῦ Ὁκεανοῦ ἀπὸ τὴν ἡπειρον μοὶ φαίνεται ποιητικὴ τῷντι μειάφρωσις τῆς πεζογραφικῆς ἰδέας, ἀπέκλεισε τὸ ἐμπόριον τῶν θαλασσοπόρων Ἀγγλῶν ἀπὸ τὴν Ἡπείρου.

Εἰς τὸν σώματος τὸ ὑψος τὴν ἀρχαίαν Ῥώμην φθάνεις,

Καὶ εἰς ἄνθρωπος τὴν Ῥώμην τὴν ἀρχαίαν παριστάνεις

Μὲ τοὺς ἥρωάς της ὄλους, μὲ τοὺς δέκα της αἰῶνας

Καὶ μὲ τοὺς πεντακοσίους σιδηροῦς τῆς λεγέωνας

Ναπολέων, καὶ κατόπιν

Τοῦ ἡλίου σου πλανῆται τρέχουσιν εἰς τὴν Εὐρώπην

Βερναδότοι καὶ Μαστέναι, Ογερώ καὶ Βοαργαΐοι,

Σοῦλτοι, Βροῦνοι καὶ Μουράτοι, Οὐδινότοι, Λάναι, Ναῖοι!

Ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς συγκρίνει ἄριστα τὸν Ναπολέοντα μὲ τὴν Ῥώμην ἀλλ' ἡ λέξις σώματος ἀνεπληροῦτο, νομίζω, καταλληλότερον ἀπὸ τὴν λέξιν δόξης, οἷον, εἰς τῆς δόξης Σου τὸ ὑψος. Ἀκολουθεῖ δὲ ἐπειτα ὁ κατάλογος τῶν ἐνδοξοτάτων στρατηγῶν τοῦ ἥρωος, καθὼς εἰς τοὺς ἀκολούθους σίχους εὑρίσκομεν συνοπτικῶς ὄλον τὸν πολεμικὸν βίον του.

Καὶ νικᾶς εἰς Αὐστερλίτσην τὴν Αὐστρίαν καὶ Ῥωσίαν,

Καὶ εἰς Γέναν καὶ Λούβέκην τὴν Ῥωσίαν καὶ Προυσίαν,

Τὴν Σβεκίαν εἰς Τρανσούδην, τὴν Εὐρώπην εἰς Βαγράμην

Τοῦ Καρδού Μάγνου σείων τὴν αἰχμὴν εἰς τὴν παλάμην

Καὶ μὲ ταύτην ἐγχαράττων

Μίαν Σου ἐπόποιαν εἰς τὰς πλάκας τῶν μυημάτων.

Μὲ Θριάμβους Σου τοῦ ἔτους τὰς ἡμέρας πληροῖς πάσας,
Καλενδάριον ἐν νέον ἀνδραγαθιῶν Σου πλάσας.

Συνήθως ἥθελεν εἰπεῖ τις, εἰς δὲ Γένναν καὶ Λουβέκην·
ἀλλ' ὁ ποιητὴς προκρίνας τὸν καὶ ἀκολουθεῖ τὸ ὑφος τῆς
Γραφῆς, τὸ δόποιον διδει διόλου ἄλλην ἔμφασιν εἰς τὸν λό-
γον. Ἡ λέξις ὅμως Μάγνου ᾗτο κάλλιον νὰ ἐκφρασθῇ
ἔλληνιστί· οἱ δὲ ἐπόμενοι σίχοι φαίνονται παθητικώτατοι·

Ἄχιλλεὺς εἰς τὴν σκηνὴν Σου ἀρειμάνιον πῦρ πνέων
Τὸν Φραγκίσκον τῆς Λύστρας, Πρέαμον τῶν βασιλέων
Καὶ τὰ κράτη τον ζητοῦντα ὑποδέχεσαι ἵκέτην,
Καὶ τὸν Κτσάρον ἄμα σώζεις εἰς τὸν πόλον του δραπέτην κτλ.

Τὶς δὲν εὐρίσκει εὔστοχωτάτην τὴν παρομοίωσιν τοῦ
Ἀχιλλέως μὲ τὸν Ναπολέοντα, καὶ δὲν λυπεῖται τὸν Πρί-
αμον τῶν βασιλέων προσερχόμενον εἰς τοὺς πόδας του;

· · · · · Καὶ εἰς τὸν καισαρικόν σου
Ἄντιθάλαμον πολλάκις κόλακες τῶν στρατηγῶν Σου
Βασιλέεις μὲ συρομένας εἰς τὸ ἔδαφος πορφύρας
Σφίγγουσι τῶν νικητῶν των Λάνου καὶ Δαβού τὰς χεῖρας.

Ἡ λέξις ἀντιθάλαμος μεταφράζει ἀκριβῶς τὸ ἴταλικον
anticamara· τὸ πρόδομος ὅμως φαίνεται ἔλληνικώτερον·
ἡ δὲ ἔννοια τῶν στίχων παριστάνει ὅλην τὴν πομπὴν τῶν
ἡμερῶν τῆς δόξης τοῦ Ναπολέοντος.

Διανέμεται εἰς δύο κράτη τότε ἡ γῆ μόνον,
Εἰς τὸν ηγιαστικόν του κάθηται ὁ Ἀγγλος Θρόνον,
Ποσειδῶν εἰς Ἀβουκίρην καὶ εἰς Τριφαλγάρην πλέων
Κ' εἰς τὸν ἡπειρωτικόν Σου κάθησαι Σὺ Ναπολέων.

Ἐις βασιλείου χιλίων
Ὦρῶν μήκους κ' ἔξ ἐννέα συγχωνεύτων βασιλείων
Δώδεκα στράτονς εὐθύνεις αὐτοκράτωρ τῆς Γαλλίας,
Γερμανίας πρωτοστάτης καὶ Μονάρχης Ἰταλίας.

“Οτι ἡ γῆ διανέμεται εἰς δύο, ἵσως φανῆ ὑπερβολή· ἀλλ' ὅταν διαλογισθῶμεν ὅτι ἡ Εὐρώπη ὑπάρχει ἀντάξιος τῶν λοιπῶν μερῶν τῆς γῆς, δὲν εὐρίσκομέν τι παράδοξον εἰς τὴν φράσιν· Βλέπομεν δὲ τὸν Ναπολέοντα καθήμενον κύριον τῆς Ἡπείρου, καθὼς τὸν Ἀγγλον δεσπόζοντα τῆς Ιαλάσ- σης. Ἀκολουθοῦσιν ἔπειτα οἱ καρποὶ τῶν ἀγώνων.

Ἄπὸ τοῦτον δὲ τὸν τρίπον ν οἰκουμενικόν Σου Θρόνον
Καὶ διπλώματα καὶ κράτη διανέμεις ἡγεμόνων
Καὶ εἰς τὴν συγγενικήν Σου τράπεζαν μετὰ ἔξ νέων
Ἄδελφῶν, γαμβρῶν, συντρώγεις, καὶ οἵων Σου βασιλέων,
Εὐλογεῖ τὸν δείπνου τοῦτον
Δέσμιος ὁ μέγας Πάπας καὶ τοῦ δείπνου Σου τὸν πλοῦτον

Ἐτοιμάζοντες μακρόθεν δοῦλαι Σου ἡ Πολλωντα,
Ἡ Αὐστρία, ἡ Πρωστία, ἡ Ρωσσία καὶ Δανία,
Τότε τέχνας, ἐπιστήμας καὶ προάγεις καὶ λαμπρύνεις
Εἰς χαλκίνην πυραμίδα τῶν ἔχθρῶν τοὺς ὅλμους χύνεις
Κ' ὑψώθεις ἐπάνω ταύτης Ζεὺς τῆς γῆς ὑψιβρεμέτης
Γλύφεις πλάκας νόμων νέων τῆς Εὐρώπης νομοθέτης.

Ὑπὸ δρόμον ταπεινόνεις
Τὰ βουνὰ, καὶ τὰς θαλάσσας ὑπὸ γέφυραν ἐνόνεις
Καὶ ὡς κάνων τῶν ποδῶν Σου τὰς ιδέας τῆς Γαλλίας
Φέρεις μέχρι Βορυσθένους, μέχρι μέσης τῆς Λιβύας.

Ἄλλ' ἥγγικεν ἡ ὥρα τῆς ἐκλείψεως τοῦ φοβεροῦ τούτου
καὶ λαμπροῦ μετέώρου ὅθεν ὁ ποιητὴς φιλοτιμεῖται νὰ ὑπερ-
βῇ αὐτὸς ἐαυτὸν καὶ κατὰ τὴν παθητικὴν ταύτην διήγησιν.

Φθάνει μέχρι Παρισίων
Ο 'Ρωμαῖος ἀετός Σου νικηφόρος πτερὰ σείων.
Τὴν Γαλλίαν ἐμπρὸς θέτων ὡς εὐρύν Σου προμαχῶνα
Μετ' ἔθνῶν ἐμβαίνει δέκα εἰς τιτάνειν ἀγῶνα
Πλὴν τὸ στέμμα Σου ὁ "Ἀρης εἰς τοῦ Βατερλώ ραγίζει
Καὶ πᾶν τμῆμά του ἐν στέμμα Βασιλέως ἀπαρτίζει.
Ἀπὸ τὴν πυρίκαυστόν Σου εἰς τὴν μάχην ἀλουργίδα
Δέκα ἔκοψαν μονάρχαι μίαν δὲ καθεὶς χλαμύδα,
Καὶ καθεὶς στρατάρχης μίαν κτλ.

Αὐτὰ ἀρκοῦσι νὰ ἀποδείξωσι τὴν εὐφυίαν καὶ καλλιέ-
πειαν τοῦ ποιητοῦ. Δὲν ἀρνοῦμαι δὲ ὅτι ἀκριβολογῶν μω-
μοσκοπικώτερον δύναται τις νὰ εὕρῃ δύο τρία παρημελη-
μένα χωρία, καὶ τινα φράσιν ἵσως παρεμβόλιμον ἡ ἀνα-
πληροῦσαν μόνον τὸ κενὸν τοῦ ρυθμοῦ, καθὼς π. χ. αἱ
κλειδεῖς τοῦ πόλον κτλ. ἀλλὰ κατὰ τὸν Ὀράτιον [Ars
Poet].

Ubi plura nitent in carmine non ego paucis
Offendor maculis quas aut incuria fudit
Aut humana parum cavit natura.

"Οταν δὲ ἔκτὸς τούτου διαλογίζωμαι ὅτι ἡ ποίησις παρι-
στάνει τὴν κατάστασιν τῆς γλώσσης, καὶ ὅτι δὶ αὐτῆς οἱ
δύο ἀδελφοὶ Σούντσοι καὶ πρὸ αὐτῶν ὁ ποικιλομαθῆς καὶ
ἀξιοσέβαστος Κ. Ι. 'Ρίζος καθὼς καὶ ὁ χαρίεις Χριστό-
πουλος συνετέλεσαν πολὺ εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν βελτίω-
σιν τῆς καθομιλουμένης ἐλληνικῆς, ἀποδείξαντες αὐτὴν εἰς
ὅλην τὴν Εὐρώπην ἐπιδεκτικὴν χάριτος καὶ ἀρμονίας, ὅποια
ἥτο ἡ ἀρχαία, νομίζω ὅτι τοιοῦτοι ἀοιδοὶ ἔχουσιν ἀΐδια δι-
καιώματα εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἀγαπην τοῦ ἔθνους.

N. A.